

Erja Eliala, Marja Mustonen

Anna itkun tulla

Ajatelmia surusta

Anna itkun tulla

Erja Eliala & Marja Mustonen

Anna itkun tulla

Ajatelmia surusta

© 2024 Erja Eliala & Marja Mustonen
Kustantaja: BoD – Books on Demand, Helsinki, Suomi
Valmistaja: BoD – Books on Demand, Norderstedt, Saksa
ISBN: 978-952-80-7023-8

Anna itkun tulla

Jokainen varmasti muistaa lapsuudestaan, miten kevyeltä olo tuntui, kun oli saanut itkeä mielipahaansa kunnolla. Kyyneleet ovat balsamia myös surevalle sydämelle.

Anna itkun tulla, sinulla on lupa surra ja itkeä. Niin mekin, tämän pienen runokirjan kirjoittajat, päätimme. Sanoitimme omat surumme ja laitoimme paperille sydämistämme kumpuavat menetyksen ja kaipauksen tunteet – mutta myös itsesyytöksen ja voimattomuuden tunteet. Nämä runot syntyivät sanoista, jotka halusivat tulla nähdyiksi ja kuulluiksi.

Toivomme, että runomme saavat olla mukana myös sinun surusi matkalla ja että ehkä rohkaistut kirjoittamaan tunteesi paperille tai löydät muun keinon työstää suruasi – ja annat itkun tulla.

Lämmöllä
Erja ja Marja

Suru

Suru pukee päälleni haarniskan.
Se ei anna keuhkojeni hengittää.
Jotta jähmettyisin paikoilleni.
Suru kietoo minut mustaan viittaan.
Se haluaa viedä minut pimeään.
Jotta kukaan ei näkisi minua.
Joskus suru itsekin piiloutuu.
Se pukee ylleen värikkäät vaatteet
ja hymyilee.
Sitä surua minä pelkään enemmän.

-e.e.-

Kengät

Kävelimme.

Harmittelit kenkiesi pohjia.

Ne olivat kuluneet ohuiksi.

Sanoit, että tarvitsisit uudet kengät.

Muistin sen, kun katsoin sinua.

Jalassasi oli aamutossut.

Ja minä salaa itkin sitä.

Olisin vielä kerran halunnut kävellä.

Kanssasi.

Uusilla kengillä.

-e.e.-

Sauna

Saunassa.

Istut alemmalla lauteella.

Sanot, että ylhäällä on liian kuumaa.

Minä kuitenkin näen.

Jalkasi eivät enää kannaa.

Sinä et näe kyyneleitäni.

Minäkään en näe sinun kyyneleitäsi.

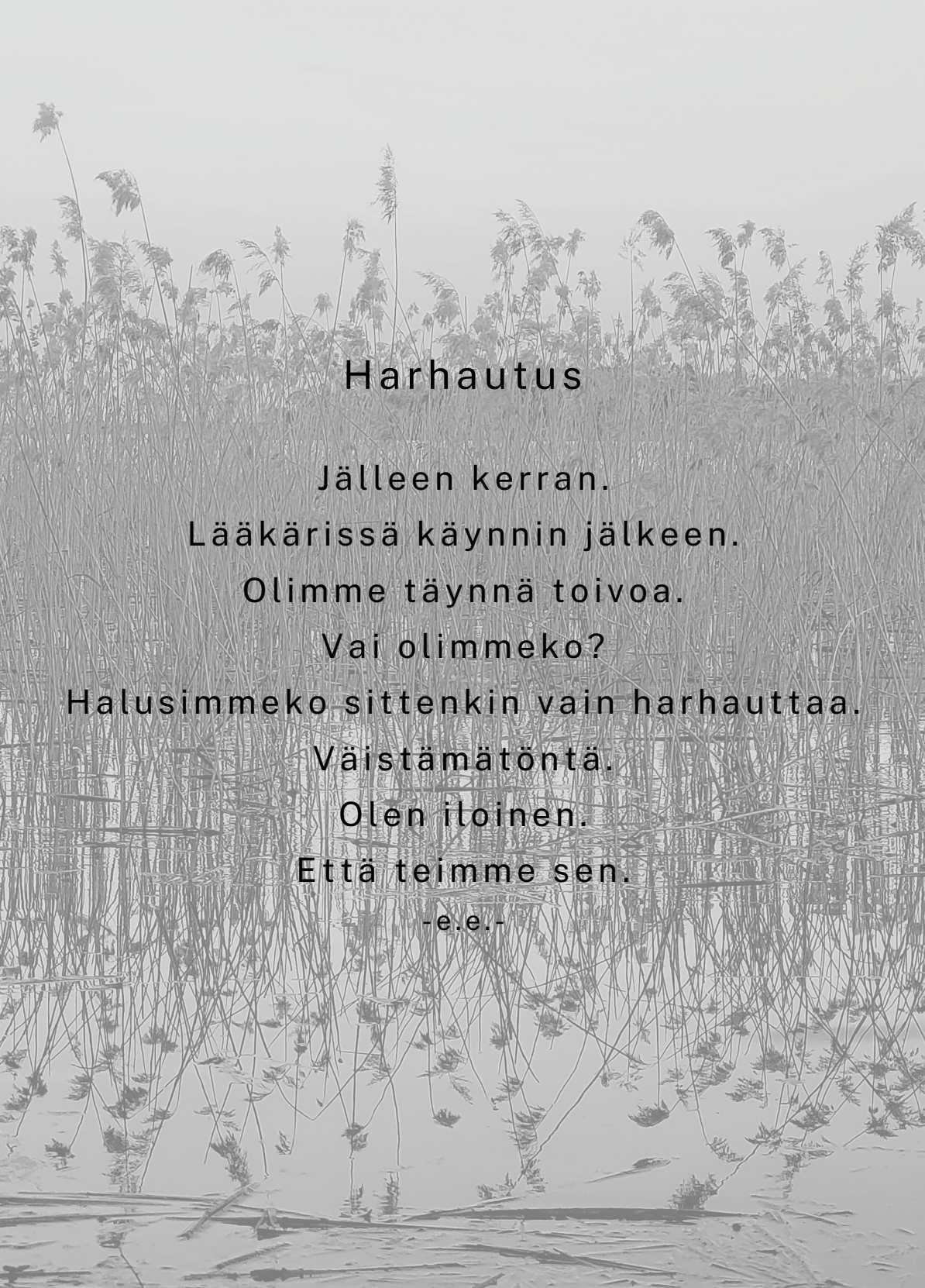
Hikipisarat valuvat.

Tekevät iholle lukuisia pieniä puroja.

Olemme paljaita.

Mutta emme paljastuneet.

-e.e.-

Harhautus

Jälleen kerran.

Lääkärissä käynnin jälkeen.

Olimme täynnä toivoa.

Vai olimmeko?

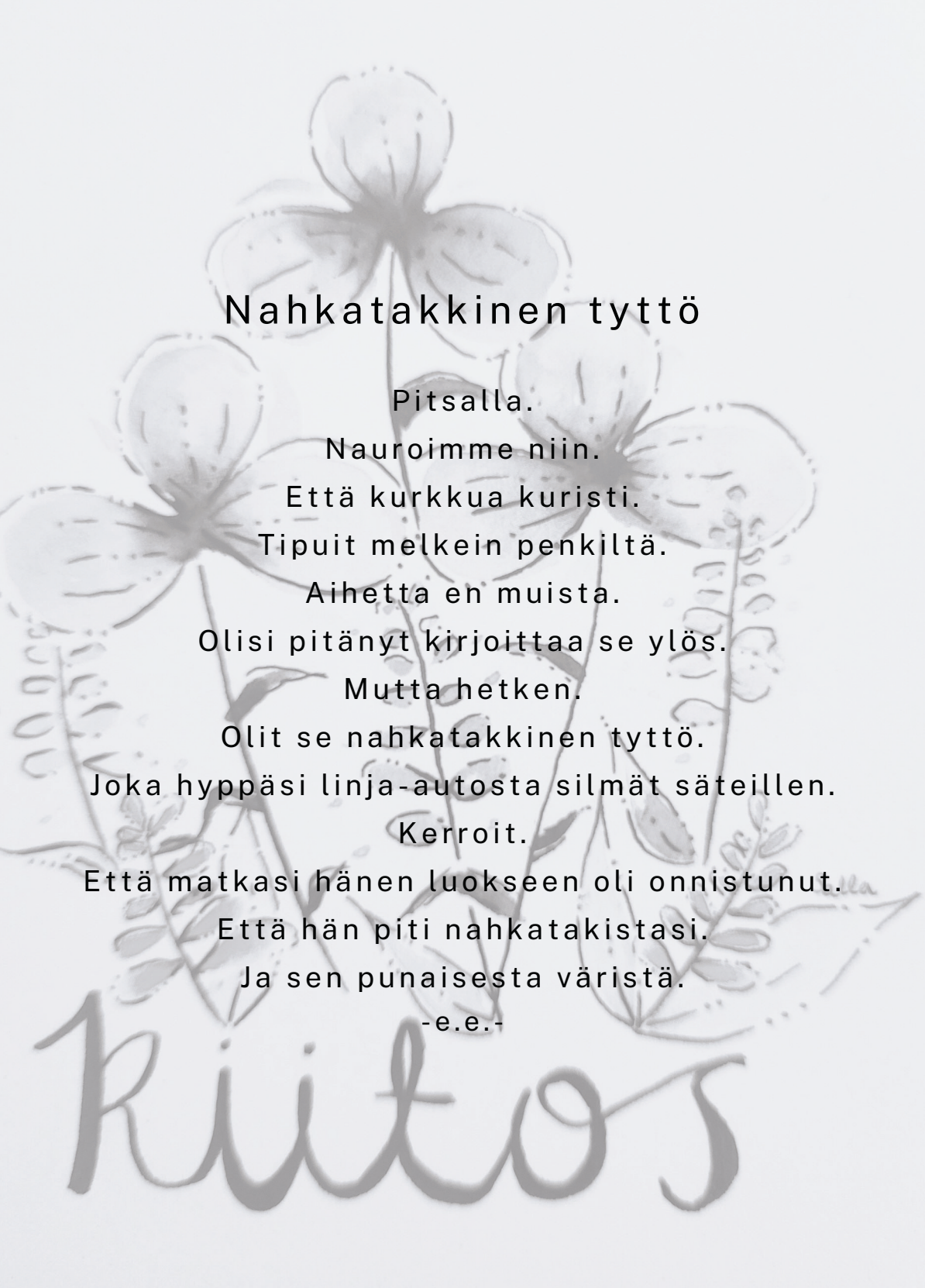
Halusimmeko sittenkin vain harhauttaa.

Väistämätöntä.

Olen iloinen.

Että teimme sen.

-e.e.-

Nahkatakkinen tyttö

Pitsalla.

Nauroimme niin.

Että kurkkua kuristi.

Tipuit melkein penkiltä.

Aihetta en muista.

Olisi pitänyt kirjoittaa se ylös.

Mutta hetken.

Olit se nahkatakkinen tyttö.

Joka hyppäsi linja-autosta silmät säteillen.

Kerroit.

Että matkasi hänen luokseen oli onnistunut.

Että hän piti nahkatakistasi.

Ja sen punaisesta väristä.

-e.e.-

Kiitos

Suru on aina hyvin henkilökohtainen kokemus. Surua ei voi mitata eikä arvottaa. Viestimme näiden ajatelmien kirjoittajina on, että jokainen tapa surra on yhtä oikea.

"Anna itkun tulla, komensin itseäni. Ystäväni kuoleman vuosipäivä läheni, ja olin työntänyt suruani eteenpäin – johonkin parempaan aikaan surtavaksi. Oli aika päästää irti. Kirjoitin, muistelin ja itkin."

-Erja

"Suru on rankka tunne. Jossain kohtaa se on kuitenkin käytävä läpi. Kukaan ei voi olettaa tietävänsä toisen surun syvyyttä, sillä suru on jokaiselle ainutlaatuinen tunne. Läsnäolo auttaa."

-Marja